

Úloha básnika

Úloha básnika musí byť náročná.
Človek chce len slovami
vyjadriť svoje vnútro.

Báseň je ako pieseň bez melódie.
Bez zvukov strún gitary,
bez výrazných dunení bubnov,
bez pískania a hmkania.

Hudba dodáva slovám jemnosť,
trošku ich obrúsi
a poskakovanie hlasu naprieč oktávami
vyvoláva tanečné pohyby.

Ak sú texty piesní na papieri,
sú takmer rovnaké ako básne.
Líšia sa obsahom.

Iba človek, čo chce porozumieť,
ho uvidí hmlou opísaný.
Básne nezbedne ukrývajú význam
za hradbami písmen a medzier.

Môžu mať pár veršov,
môžu mať niekoľko desiatok strof.
Písané úhladne, škrabopisom,
s láskou, nenávisťou – všetkým dokopy.

Vyjadrujú milovanie a hnev,
radosť i smútok, plač, smiech,
kde-tu nárek a výzva do boja.
Slová hovorené do vetra.

Líšia sa básne od piesní?
Od atramentových škvŕn noviel?
Od olejových ťŕakov štetca?
Od úlomkov skla v chrámoch?

Od ligotavých kryštálikov
na ženských hrudníkoch?
Od zelenej žilnatiny a popraskanej kôry?
Od žblnkotu krvi v nádobách z krokodílej kože?

Začne písať, prestane.
Začne písať znovu. Znovu prestane.
Píše, prestane. Nepíše, začne.
Prečo? O čom?

O prírode a o slnku.
O košatých stromoch a zmorených listoch.
O žiarivých priadzach v notách striebra.
O rozstrihanej čiernote zošitej do divadelných šiat s trblietkami nevedomosti.
O hlučných lietadlách letiacich cez hlboký oceán.
Hlbší ako oceány plné vody.
O teplých večeroch prežitých pod farbami
dúhy v objatí stebiel trávy.
O rosou pokrytých ránach
v horúčave rozpálených driev.
O spomienkach zapletených
do odstrihnutých vlasov.

O nepriehľadných nociach,
kedy sa bujará fantázia
rozpínala väčšmi ako
nekonečný kozmos.

O tom, ako si človek spomenie na svoje minuloročné správanie
a vzdychá nad svojou hlúposťou.
Nad svojimi chybami a nad tým,
ako sa z nich poučil.

O stovkách lások,
ktoré ho trápili až do samého konca
a na sklonku života
uvidel ich krásu.

Paradoxne o piesňach,
ktoré vyjadria myšlienky dojímavejšie
alebo veselšie, možno láskyplnejšie. Vykričia to viac
než rozohnené slová vytvorené červeným atramentom.

O svojom živote.
O najťažšom období aké prežil.
O najkrajšom období aké prežil.

O zúfalstve a o bolesti brucha,
kedy si myslel, že už sa nikdy nepostaví.
O plynutí času a o kvitnutí nielen kvetov.

O novoobjavenej jedinej v momente a večnosti,
ktorá je ešte dokonalejšia než tá predtým,
a pritom sú identické. O vlastnej nevere.

O problémoch jednotlivca
a následne o tých v spoločnosti.
Utrápi sa. Utrápi.

Vybodne sa na celú svoju tvorbu,
pretože len ona ho drží
v šedom sne bez sladkosti.

Opúšťa svoj
imaginárny svet
a zabúda na básne.

Nadýchne sa z plných pľúc
a pustí k vode ľudí,
ktorí sa nechcú vzdať sna podobného kotve.

Čo je to život a akú majú v ňom úlohu básne?